1

На вулицях міста усе поспішає: ідуть пішоходи, несуться трамваї, автобуси мчать, пробігають таксі. Усі поспішають, працюють усі.

І був там автобус — великий такий, блискучий, червоний і дуже швидкий. Одне тільки лихо: куди б він не їхав, завжди буркотів, працювать не хотів:

— Не хочу возити

по місту людей.

Не хочу гудіти,

катати дітей.

Візьму та втечу,

і поїду я сам

співати-гудіти

полям і лісам.

І от серед ночі, як люди поснули, в автобуса очі ураз спалахнули. Тихенько, поважно сирена гудить. І двері гаража відкрилися вмить.

І виїхав з нього автобус врочисто шукати дорогу по сонному місту. Шофера немає, ніхто не сидить. Він сам повертає туди і сюди. Повз темні будинки, заводи та міст виблискують шини великих коліс.

Останні будинки лишились позаду. І їде автобус по полю у ліс.

2

Освітлює місяць

м'який моріжок.

Зайчатка зійшлися

в веселий танок,

і білки стрибають

на мшистому пні,

і птахи співають —

радіють весні.

Та що це? Ой, що там так страшно гуде, крізь морок-темноту по лісі іде?

Злякались звірята, сховались в кущах і дивляться здалека: що там за жах?

Це їде автобус по лісі вночі. Великі колеса ламають кущі. І вогняним поглядом два ліхтарі, мов очі, вп'ялись в лісові чагарі.

І раптом мотор закахикав і став. Колеса загрузли між стеблами трав. Сирена гуде і лютує — дарма.

І охнув автобус:

— Бензину нема!

З

Здивований ліс прокидається вранці: великий автобус стоїть на полянці. В очах-ліхтарях погасились вогні, і дужі колеса уже не страшні.

Залазять в автобус звірята та звірі. Розсілись на подушках, як пасажири. Лисиця — в кабіні, неначе шофер, а птиці-синиці сідають на верх. Сідають на дахові птички-синички, приносять стеблинки, приносять травичку і вже починають гніздечка мостить.

А білки-ласухи, пухнастенькі шубки, горіхи гризуть, і летять шкаралупки під напис:

"Не можна плювать і смітить".

А зайчики влізли з ногами на лави. А миші прогризли дірки для забави. І крутить лисиця кермо без пуття. І всюди безладдя, і всюди сміття.

Нещасний автобус і плаче й зітхає:

— Чому я тікав

від веселих трамваїв?

Навіщо тікав

від хороших людей?

Навіщо тікав

від маленьких дітей?

Щоранку мене

напували бензином,

і чистили боки,

й ладнали машину,

і всі поважали

й хвалили мене,

і діти маленькі

любили мене.

А звірі глузують з недвижних коліс і зовсім не бачать автобусних сліз, і зовсім не чують зітхань і плачу. І гірко, і боляче так втікачу...

І, мабуть, автобус загинув би так. Та раптом над лісом пронісся літак.

— Привіт тобі, друже! — гукнув на льоту.

І крикнув автобус:

— Товариш, рятуй!

Літак приземлився і вимкнув мотори. Налякані звірі сховались у нори.

— Що сталось? — питає.— Чого ти тут сам? Бензину немає? Так я тобі дам.

І стало так весело й радісно враз. Крутнулись колеса, і пихкає газ:

— Доволі, доволі

по лісі блукать.

Не буду ніколи

я з міста тікать!

І зразу ж автобус поїхав назад — від птиць та звірів до хороших хлоп'ят.

— Сідайте, хлоп'ята,

в автобус ураз!

Я буду катати

по вулицях вас.

Навколо трамваї,

дзвінки голосні.

Хлоп'ята співають

веселі пісні.

А з неба, з-під хмари,

підспівує в такт

хороший товариш —

веселий літак.